

Det krävs ett barn för att fostra en by

Om man svänger av efyran och följer vägen genom skogen kommer man fram till byn. Det första man möts av är blomsteraffären där någons granne byggt upp en djungel mitt i kylan. Människor från större städer flockas dit, för ägaren har gröna fingrar. Eller kanske bara gröna växter. Det är smått och gulligt och pittoreskt.

Kevin passerar djungeln varje dag han går till skolan, vilket inte är så ofta längre. Han går i nian och har tagit moppekortet två gånger. Äger en epa som måste på service. Men det som kan göras på egen hand görs på egen hand - hans väns bror pluggar mekanik. Har alltid haft trimrör över till mopederna, och kan byta drivrem i utbyte mot en dosa ettan portion. Kevins föräldrar köper snus åt honom, har gjort det sedan fjortonårsdagen. Det är en billig motivation för honom att ta sig upp om dagarna.

De få dagar Kevin går till skolan korsar han vägen efter djungeln, svänger vänster och fortsätter upp mot mataffären. Där jobbar Sofies storasyster. Hon säljer snus till Kevins föräldrar, och viker undan blicken när hon ser dem räcka stocken till honom. Hon har också varit ung i byn en gång. Bett syskon smyga ut dosor i stora dunjackor. Det minsta hon kan göra är att inte titta. Hon har varit ung, men kan inte kallas det längre. Nu hälsar hon på alla hon möter i kassan var dag. Frågar Ulla när axeloperationen blir av. I april.

Mataffären är sliten. Det finns fläckar i golvet som alla under tjugo tror alltid funnits där. De går inte bort med såpa. Men fläckarna rengörs varje morgon. Butiken är älskad, den är ett centrum. Hur kan man låta bli att dyrka fläckarna som man vuxit upp på? Smutsen är en del av samhörigheten. Sofies storasyster är också en del av den. Nu, när hon inte längre är ung, är hon en del av den. Videosnuttarna som kommer ut på FaceBook varje tisdag klockan sju är det hon som filmar. Butikspersonalen tror på att om man syns, så existerar man. De överlever på grund av det. Varje gång man går genom de automatiska dörrarna möts man av värme. Välkomnas av nybakade bullar och leende ansikten. Här samlas byn - här existerar den. Hälsningar slängs till vem som än kliver in. Lokalen är välkomnande och rogivande.

Kevin går aldrig in i den.

Han stannar utanför med sina vänner. Femtonåringar som glömt hur det var att vara tolv och oskyldig. Han hade en grön cykel en gång. Mötte samma vänner på samma gata och cyklade genom byn - hela vägen från början till slut. Den är inte särskilt lång, men den var en hel värld för dem. Han minns inte när den slutade vara det. Ibland när han går ut i garaget för att hämta bensindunken ser han den ligga i hörnet. Det finns mer spindelnät över den än vad som borde vara tekniskt möjligt. Det har gått för lång tid för att han ska kunna ta ut den på vägarna igen. Den ligger kvar där, fortsätter samla damm. Det har bildats rost på styret. Han har inte tillräckligt mycket gammal kärlek kvar för att rädda den.

Vännerna brukade fylla luften med skratt och jubel. De är tysta nu. Ögon som gnistrade med iver och rackartyg har sjunkit så långt in i hålorna att folk undviker att möta deras blick. De är inte en del av samhörigheten. Nog får smutsen på golvet vara med, men det finns inget nostalgiskt i barn som brukade vara våra och nu knappt ens är sina egna längre. Föräldrar sörjer sina söner och döttrar, trots att de fortfarande sover i samma säng på andra våningen.

Kevins vän Erik har skaffat en ny epa. Hans storebror har trimmat den - gratis den här gången. Det enda som krävs i utbyte är en åktur. Men inte premiären, den tillhör dem.

Någon har köpt med sig norrlands guld. Och ettan portion. Det är så livet firas nu - borta är dagarna då de grät över att marsipanen var blå istället för grön. Sist de åt en bit av sin egna tårta fanns det tretton ljus stuckna i den. Som de skäms över det. Både över att de åt den och att de inte gör det längre. Det är svårt att vara nästan vuxen i byn. Man är inte en del av något, varken en barndom eller en samhörighet. Barnen som brukade vara våra måste bli varandras, innan de kan bli våra igen. Ungdomarna tillhör varandra.

Det kommer klagomål om att några pojkar har nycklat bilar på parkeringen. Alla föräldrar kommer hem vid klockan arton och frågar sina söner om vem som gjort det. Men ett svar lämnar aldrig deras läppar - de är lojala mot sin familj. Föräldrarna går alltid ifrån samtalen med dolda tårar i ögonen. De vet inte själva som det är sorg eller stolthet. En samhörighet bättre än deras egna. De skulle sälja ut sina grannar för ett gott skratt, men deras son skulle aldrig sälja ut sin vän. Inte ens mot en stock snus.

Kevin är liten. Han brukade vara kort också, men puberteten har börjat göra sitt jobb. Hela hundrasjuttio två centimeter har han hunnit bli. Det är längre än vad mamma är. Men han är

liten, och det är hans kompisar också. Det är bara deras tredje fylla, det krävs inte många norrlands för att knäcka en femtonåring då. Men pojkarna har pappor som brukade dricka tre burkar på vardagskvällarna, så nu dricker de fyra var. Erik skrattar förtjust, ögon gnistrar som de gjorde förr. Det är kul att vara vid liv nu.

Bildörrar öppnas. En sludrig röst skriker shotgun. Erik gasar och lämnar Backen bakom sig. De bor i en by med slingriga vägar och få vägräcken. Kevin har cyklat längs den här vägen, från början till slut. Han vet att den inte är lång. Men har man en tillräckligt duktig bror kan man accelerera snabbt där. Det går snabbare än trettio kilometer. Snabbare än sjuttio. Man är tung om fötterna om man är femton år och har druckit fyra norrlands. Det gör att man är snabb på gasen, men långsam till bromsen.

De bor i en by med slingriga vägar och få vägräcken. De bor i en by, i en skog. Epan klyver två granar innan den stannar vid den tredje. När man har en bror som Eriks går det snabbt. Man hinner till och med ta med sig en annan i farten. Mannen är ute och går med hunden. Han gör det varje dag just nu. Hans fru har en axeloperation inbokad. I april.

Våra barn dör där. Våra tolvåringar som cyklade timmar i sträck, våra femtonåringar som inte längre var våra. Våra sjuttonåringar vi aldrig kommer att få träffa. De blir aldrig en del av samhörigheten. De förblir varandas.

Kevin är hundrasjuttio två centimeter. Han och Ullas man har lika stora kistor. Det är fel. Den ena har levt ett helt liv. Den andre har en epa som måste på service. En dosa snus som väntar hemma på köksbordet. En cykel som måste dammas av.

Sofies storasyster går hem från jobbet. Förbi djungeln och bortåt efyran. Springer in i det röda huset, upp upp upp för trappan. Kramar Sofie. Gråter i hennes hår. Hoppas att hon får lära känna henne igen när hon är sjutton. Sofie börjar vara sin egen igen, det finns inga vänner kvar hon kan tillhöra. Hon var sjuk och kunde inte åka på premiären. Som hon sörjer det, som hennes föräldrar tackar influensan för det. Hon blir deras barn igen. Lite för tidigt.

Kevins mamma städar bilen. Hittar en stock ettan portion i baksätet. Hon går in i köket och sörjer sin son som inte längre sover i sängen på andra våningen. Det ekar i hela huset.

Eriks bror slutar snusa. Dricker inte norrlands. Nu tar han betalt i blommor från djungeln. Läger gröna växter på gravstenar. Slänger varenda trimrör han gömt i garaget och dubbelkollar varenda kunds airbag innan han låter dem köra iväg. Hänger upp en reservfälg på väggen.

Ulla opererar axeln. Hon går på mataffären och köper snus ibland. Hälsar på Sofies storasyster och Eriks bror. Hon döljer stocken i en stor dunjacka när Kevins föräldrar går in för att köpa mjölk. Hon har också varit ung i byn.

Utanför mataffären står en skara ungdomar. De är bara fjorton ännu. Hon vägrar att undvika deras blickar. Kollar på dem och ler. "Vill ni följa med in? Jag bjuder gärna på bullar!" De är viktigare än fläckar på golv. Fjortonåringarna äter sina kanelbullar och tänker att de ska be sina föräldrar baka dem till nästa födelsedag. Det passar bra till tårtan. Den med grön marsipan och femton ljus. De ska äta sig mätta på den.

Våra barn dör. Men många överlever också. Våren kommer och de dammar av cyklar. Racear längs vägen, längs världen. Föräldrarna går därifrån med dolda tårar i ögonen. De vet inte själv om det är från sorg eller stolthet. En samhörighet som är bättre än deras egna.

Om man syns, så existerar man. Om man svänger av efyran och följer vägen genom skogen kommer man fram till byn. Det första man möts av är två kluvna träd längs vägen. Människor från större städer kör förbi dem, men det gör inte invånarna i byn. De ser granarna. De överlever på grund av det.